

4.

KRISZTUS A MESSIÁS – ÉS A TANÚI

Október 19., szombat délután

Az Írások minden világossága, amint összeköti az Ó- és Újszövetséget, Jézus Krisztusra mutat, és róla tesz bizonyosságot. Krisztust úgy mutatja be, mint a hit szerzőjét és bevezetőjét (vö. Zsid 5.), Őt magát, akiben az örök élet reményei összpontosulnak. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16) [...]

Jézus Krisztust megismerni annyi, mint az Atyát megismerni. Krisztus az Atyától küldött nagy tanítónk. Krisztus kijelentette János evangéliuma 6. fejezetében, hogy Ő a mennyből küldött kenyér. „Bizony, bizony mondom néktek: Aki énbennem hisz, örök élete van annak.” – *A keresztény nevelés alapjai*, 383. o.

Jézus így szólt [az írástudókhöz és a farizeusokhoz]: „És nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.” „Mert minden, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek.” „Ti elküldtetek Jánoshoz, és bizonyosságot tett az igazságról. De én nem embertől nyerem a bizonyágtételt; hanem ezeket azért mondom, hogy ti megtartassatok.” Arra a mély meggyőződésre emlékeztette őket, amelyet éreztek János prédikációit hallgatva. Így szólt: „Ő az égő és fénylő szövetnek vala, ti pedig csak egy ideig akartatok örvendezni az ő világosságában. De nékem nagyobb bizonyágom van a Jánosénál: mert azok a dolgok, amelyeket rám bízott az Atya, hogy elvégezzem azokat, azok a dolgok, amelyeket én cselekszem, tesznek bizonyosságot rólam, hogy az Atya küldött engem. Aki elküldött engem, maga az Atya is bizonyosságot tett rólam. Sem hangját nem hallottátok soha, sem ábrázatát nem láttátok. Az ő igéje sincs maradandóan bennetek: mert akit ő elküldött, ti annak nem hisztetek.” Az Atya is bizonyosságot tett. „És Jézus megkeresztelkedvén, azonnal kijöve a vízből; és ímé az egék megnyilatkoznak néki, és ő látá az Istennek Lelkét alájöni mint-

egy galambot és ő reá szállani. És ímé egy égi hang ezt mondja vala: Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm.” – *Signs of the Times*, 1893. november 13.

Földi munkásságának kezdetén Jézus öt tanítványt hívott el: Jánost, Andrást, Simont, Filepet és Nátánaelt. Ezek a férfiak szerény tevékenységüktől hívtak el, hogy kísérjék a Megváltót a szolgálatban, hogy mennyei tanításokban részesüljenek, és tanúi legyenek magasztos csodáinak, s mindezeket elmondják a világnak is.

A galileai Kánában menyegzőre készülődtek. Az ifjú pár József és Mária rokonságához tartozott. Krisztus is tudomást szerzett a családi ünnepegről és arról, hogy számos befolyással bíró személy is jelen lesz ott, ezért új tanítványjaival együtt Kánába ment. Amint elterjedt a hír, hogy Jézus a környéken van, meghívták Őt és a barátait is. Valójában ez volt Jézus szándéka is, és a jelenlétével megáldotta az ünnepet. – *Redemption: Or the Miracles of Christ, the Mighty One*, 3. o.

Október 20., vasárnap

Az Úr fontos feladatot bízott János prófétára, de nem volt olyan iskola a földön, melybe beléphetett volna. Tanulmányait a városoktól távol, kinn a pusztában kellett végeznie. Az ószövetségi iratok, Isten s az Isten alkotta természet volt hivatott tankönyve lenni. Isten nevelte, tanította Jánost, hogy alkalmassá tegye az Úr útjának előkészítésére. Tápláléka sáska és vadméz volt. Az emberek szokásainak nem volt szabad János nevelőjévé válnia. A világba való belemerülésnek nem volt szabad szerepet játszania jelleme alakításában. [...]

Isten tetszését kereste, s a Szentlélek nyugodott meg rajta, és gerjesztett szívében izzó buzgalmat, hogy fontos munkát végezzen el azzal, hogy megtérésre és szentebb életre szólította az embereket. János az elviselt nélkülözésekkel és nehézségekkel tette alkalmassá magát, hogy uralkodni tudjon testi és szellemi képességein, hogy úgy állhasson az emberek között, olyan tántoríthatatlanul a körülményektől, mint a környező pusztta sziklái, halmái. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1115. o.

János gyermek-, ifjú- és férfikorát szilárdság és erkölcsi erő jellemezte. Amikor hangja hallatszott a pusztában: „Készítsétek az Úrnak

útját, és egyengessétek meg az ő ösvényeit” (Mt 3:3), Sátán féltette országának biztonságát. János úgy tárta fel a bűn gonoszságát, hogy az emberek megremegtek. Sátán hatalma sokak fölött megtört, akik azelőtt irányítása alatt voltak. Fáradhatatlanul igyekezett eltéríteni Keresztelő Jánost az Istennek maradéktalanul alárendelt élettől, ám kudarcot vallott. Nem sikerült legyőznie Jézust sem. A pusztai megkísértéskor Sátán vereséget szenvedett, s haragja óriási volt. Most elhárította, hogy Jánost sújtja, így okoz bánatot Krisztusnak. Sz szenvedéseket zúdít az egyetlen emberre, akit nem vehet rá a bűnre. – *Jézus élete*, 224. o.

János határozott bizonyágtévése a Lélek erőteljes megnyilvánulása volt. Az élet Igéjéről tett bizonyágot, amit saját szemével látott, füleivel hallott és kezeivel érintett. Jézus így szólt: „Más az, aki bizonyágot tesz rólam; és tudom, hogy igaz az a bizonyágtétel, amellyel bizonyágot tesz rólam.” Akkoriban az írástudók és a farizeusok elhitték János szavait, csak hogy büszkeségük és hitelenségük miatt a szívük Sátán parancsára hallgatott, s így napfényre került Krisztussal szembeni irigységük, féltékenységük és gyűlöletük.

Jézus így szólt tanítványaihoz: „Ha nem jöttem volna és nem beszéltem volna nékik, nem volna bűnük... de most láttak is, gyűlöltek is, mind engem, mind az én Atyámat... Mikor pedig eljő majd a Vigasztaló, akit én küldök néktek az Atyától, az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd én rólam bizonyágot.” – *Signs of the Times*, 1893. november 13.

Október 21., hétfő

Amikor János Jézusra mutatott, mint Isten Bárányára, a Messiás munkája új megvilágításba került. A próféta gondolatai Ézsaiás szavaira terelődtek: „Mint bárány, mely mészárszékra vitetik” (Ésa 53:7). A következő hetekben János újult érdeklődéssel tanulmányozta az áldozati szolgálattal kapcsolatos próféciákat és tanításokat. Nem tudta világosan megkülönböztetni Krisztus munkájának két szakaszát – a szenvedő áldozatot és a győztes királyt –, de tudta, hogy eljövetele mélyebb jelentőséggel bír, mint amit a papok vagy a nép felfoghatnak. Amikor megpillantotta Jézust a tömegben – amint visszatért a pusztából –, bizalommal nézett rá, azt hitte, hogy jelt ad a népnek, kinyil-

vánítja igazi lényét. Szinte türelmetlenül várta, hogy hallhassa a Megváltót, amint bejelenti küldetését, de nem hangzott el szó, nem adatott jel. Jézus nem válaszolt Keresztelő János reá vonatkozó bejelentésére, hanem elvegyült János tanítványai között, nem adott külső bizonyítékot különleges munkájáról, és semmit sem tett, hogy felhívja magára a figyelmet. – *Jézus élete*, 136. o.

Másnap János látta Jézust közeledni, Isten dicsőségének fénye nyugodott meg rajta, a próféta kinyújtotta karját és kijelentette: „Ímé, az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit! Ez az, akiről én ezt mondám: Énutánam jó egy férfiú, aki előttem lett. [...] És én nem ismerem őt; de hogy megjelentessék Izráelnek, azért jöttem én, aki vízzel kerestelek. [...] Láttam a Lelket leszállani az égből, mint egy galambot; és megnyugovék őrajta. És én nem ismertem őt; de aki elküldte engem, hogy vízzel kereszteljek, az mondá nékem: Akire látod a Lelket leszállani és rajta megnyugodni, az az, aki keresztel Szentlélekkel. És én láttam, és bizonyoságot tettem, hogy ez az Isten Fia.” (Jn 1:29–34) – *Jézus élete*, 137. o.

János... tudta, hogy a világ Üdvözítőjét keresztelte meg. A Szentlélek megnyugodott rajta, kinyújtott karral Jézusra mutatott, és így kiáltott: „Ímé, az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1:29)

Sem a hallgatók, sem maga János nem értette e szavak értelmét: „Isten báránya.” Mória-hegyén Ábrahám hallotta fiától ezeket a szavakat: „Atyám! [...] hol van az égőáldozatra való bárány?” (1Móz 22:7) Az apa így felelt: „Az Isten majd gondoskodik az égőáldozatra való bárányról, fiam.” (1Móz 22:8) S a kosban, melyet Isten Izsák helyett küldött, Ábrahám annak a jelképét látta, aki meghal az emberek bűneiért. Ezt a képet Ézsaiás is vázolja a Szentlélek által, és így jövendöl a Megváltóról: „Mint bárány, mely mézsárszékre vitetik”, „de az Úr mindnyájunk vétkét őreá veté.” (Ésa 53:7, 6) – *Jézus élete*, 112. o.

Október 22., kedd

Péter, Jakab és János minden alkalmat felhasználtak, hogy szoros kapcsolatba kerüljenek Mesterükkel, és kívánságuk teljesült. Mindnyájuk közül ők voltak vele a legszorosabb kapcsolatban. Jánost csak az egyre bensőségesebb közösség elégíthette ki, amit el is nyert. A Jordán

melletti első találkozáson, amikor Jakab hallotta Jézust, elsietett, hogy hívja testvérét Jánost. János a csodálatos tárgyakon elmélkedve csendes elragadtatással hallgatta Jézust. Megváltóját mindig, mint sóvárgó, elmélyült hallgató követte. [...]

János szeretetre, részvételre és társaságra vágyott. Jézus közelébe húzódott, leült mellé, és a keblére hajolt. Amiképpen a virág a napot és harmatot, úgy kívánta lelke az isteni fényt és életet. Imádatlással és szeretettel szemlélte a Megváltót, míg végül a Krisztushoz való hasonlóság és a vele való közösség lett egyetlen vágya, és jellemében visszatükröződött Mesterének jelleme. – *Előttem az élet*, 87. o.

Jánostól távozva elindultak megkeresni Jézust. Velük volt András, Simon testvére, valamint János, az evangélista is. Ők voltak Krisztus első tanítványai. Ellenálhatatlan vonzalmat érezve követték Jézust – alig várták, hogy beszélhessenek vele, mindezek mellett azonban megremítette, elnémította és felkavarta őket is a kérdés: Vajon Ő a Mesiás?

Jézust tudta, hogy a tanítványok követik. Ezek az emberek voltak munkásságának első gyümölcsei, és az isteni tanító szíve repesett az örömtől, amikor ezek az emberek válaszoltak kegyelmére. Mindazonáltal azonban megfordult, és csak ennyit kérdezett tőlük: „Mit kerestek?” Meg akarta adni nekik a lehetőséget, hogy vagy forduljanak vissza, vagy akaratukat vessék az Ő akarata alá.

Egy fontos dologra jöttek rá: arra, hogy gondolataikat ez a személy tölti ki. Így kiáltottak: „Rabbi, hol lakol?” Ott, az útszélen zajló rövid beszélgetés során nem kaphattak meg mindent, amire vágytak, ezért szerettek volna egyedül maradni Jézussal, és lábainál ülve hallgatni szavait.

„Monda nekik: Jöjjetek és lássátok meg. Elmenének és megláták, hol lakik; és nála maradának azon a napon.” – *Lift Him Up*, 168. o.

Ha János és András magáévá teszi a papok és vezetők hitetlen lelkületét, nem kerültek volna Jézus lábához tanítványokként. Bírálóként jöttek volna hozzá, hogy szavait megítéljék. Sokan így elzárkóznak a legértékesebb lehetőségek elől. Nem így az első tanítványok. Elfogadták a Szentlélek hívását, amelyről Keresztelő János prédikált. Most felismerték a mennyei tanító hangját. Számukra Jézus szavai üdeséget, igazságot és szépséget árasztottak. Isteni világosság sugározta be az

őszövetségi Írások tanításait. Az igazság sokoldalú tételei új fényben ragyogtak. – *Jézus élete*, 139. o.

Október 23., szerda

„A következő napon Galileába akart menni Jézus, és találkozott Fileppel, és monda neki: Kövess engem!” (Jn 1:44) Filep engedelmeskedett a parancsnak, és azonnal Krisztus munkása lett. – *Jézus élete*, 139. o.

Filep elhívta Nátánaelt, aki szintén ott volt a tömegben, amikor Keresztelő János Jézusra mutatott, mint Isten Bárányára. Amikor Nátánael meglátta Jézust, csalódást érzett. Lehetséges, hogy ez az ember a Messiás, akin a szegénység és a munka nyomai látszanak? Mindezek mellett azonban nem tudta határozottan elutasítani Jézust, mivel János szavai szíven érintették őt.

Nátánael visszavonult egy csendes kertbe elmélkedni arról, amit János mondott, és amit a próféták is jövendöltek a Messiás felől. Azért imádkozott, hogy ha valóban a János által bemutatott személy a Szabadító, akkor erről ő is szerezzen tudomást. A Szentlélek szállt reá, és biztosította őt arról, hogy Isten megvizsgálta népét, és Üdvözítőt támaszt közöttük. [...]

A következő szavak által kapott azonnali választ imájára: „Aki felől írt Mózes a törvényben, és a próféták, megtaláltuk a názáreti Jézust.” Azonban... újból előítéletek születtek a szívében, és így szólt: „Názáretből támadhat-e valami jó?”

Filep nem akart vitába szállni vele, ezért kijelentette: „Jer és lásd meg!” „Látá Jézus Nátánaelt ő hozzá menni, és monda ő felőle: Ímé, egy igazán Izráelita, akiben hamisság nincsen. Monda néki Nátánael: Honnan ismersz engem? Felele Jézus és monda néki: Mielőtt hitt téged Filep, láttalak téged, amint a fügefa alatt voltál.”

Ez elég is volt. A Nátánaelre szálló isteni lélek a fügefa alatt mondott imádkozása alatt kiáradt rá, most Jézus szavai révén szólította meg lelkét. Noha kételkedett, és előítéletei voltak, az igazság utáni őszinte vágygal jött Krisztushoz, és vágya beteljesedett. A hite pedig meghaladta annak hitét, aki őt Jézushoz vezette. A következő szavakkal válaszolt: „Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izráel Királya!” – *Lift Him Up*, 81. o.

Ha Nátánael a rabbik vezetésében bízott volna, nem találta volna meg Jézust. Amit maga látott és tapasztalt, az tette tanítvánnyá. Így van ez ma is, az előítélet sokakat visszatart a helyes úttól. Milyen más eredményre jutnának a „jőjj és lásd meg” elv alapján!

Amíg valaki az emberi tekintély vezetésében bízik, nem juthat el a megmentő igazság ismeretére. Nátánaelhez hasonlóan a magunk számára kell tanulmányoznunk Isten Igéjét, és imádkoznunk a Szentlélek világosságáért. Ő, aki látta Nátánaelt a fügefá alatt, minket is látni fog az imádság titkos helyén. A világosság országának angyalai közel vannak azokhoz, akik alázatosan keresik az isteni vezetést. – *Jézus élete*, 140–141. o.

Október 25., csütörtök

Azt a nagy igazságot, hogy szívünket a Szentlélek változtatja meg, Krisztus Nikodémushoz intézett szavaiban tárta fel: „Felele Jézus és monda neki: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki nem születik felülről... Ami testtől született, test az; és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodáld, hogy azt mondom néked: Szükség néktek újonnan születetnek. A szél fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jó és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született.” (Jn 3:3–8) – *Krisztus példázatai*, 98. o.

A veszély ez idejében lépett elő Nikodémus, mint bátor hitvallója a megfeszített Üdvözítőnek. Nikodémust, a Magas Tanács tagját, másokkal együtt megragadta Krisztus tanítása. Tanúja volt Krisztus csodálatos műveinek, amelyek meggyőzték őt, hogy valóban „Istennek ama küldötte”. Ahhoz büszke volt, hogy nyíltan beismerje a galileai tanító iránt érzett rokonszenvét, ezért titkon érintkezést keresett vele. Egy alkalommal Jézus világosan kifejtette előtte az üdvtervet és földi misszióját; de Nikodémus csak tovább habozott. Az igazságot szívébe rejtette; három évig alig mutatkozott gyümölcse. Bár Nikodémus nem is vallotta meg Krisztust nyíltan, mégis többször keresztezte a papok tervét a Magas Tanácsban, amikor Őt elveszíteni igyekeztek. Mikor aztán Jézus a „keresztre felemeltetett”, Nikodémus visszaemlékezett szavaira, amelyeket neki azon az éjjeli beszélgetésen az Olajfák hegyén mondott: „És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akkép-

pen kell az ember Fiának felemeltetni” (Jn 3:14) – és felismerte Jézusban a világmegváltót.

Nikodémus arimáthiai Józseffel közösen viselte Jézus eltemettetésének költségeit. A tanítványok félték ugyan, hogy Krisztust nyíltan kövessék, de Nikodémus és József bátran segítségükre sietett; e gazdag és köztisztelőben álló férfiak pártfogása nagyon értékes volt számukra. Így a tanítványok megtehették szeretett Mesterükért mindazt, amit szegénységük miatt egyébként nem tehettek volna. Sőt e gazdag és befolyásos férfiak pártfogása a papok és főemberek gonoszsága ellen is megvédelte őket. – *Az apostolok története*, 104. o.

Nagyon sokan csak állítják, hogy Istent szolgálják, de tapasztalatból nem ismerik. Nem azért akarnak Istennek szolgálni, mert a Szentlélek érintette a szívüket, hanem csupán hangulatból. Életüket nem hozták összhangba Isten törvényével. Vallják, hogy elfogadták Krisztust Megváltójuknak, de nem hiszik, hogy erőt ad bűneik leküzdésére. Nincs személyes kapcsolatuk az élő Megváltóval. Jellemük öröklött és szerzett hibákról árulkodik. [...]

Csak akkor lehet reménységünk, ha magunkra vonatkoztatjuk azt az igazságot, amelyet Krisztus Nikodémusnak mondott: „Szükség néktek újonnan születnetek.” „Ha valaki nem születik felülről [Az eredeti szövegben használt szó kettős értelmű: újonnan és felülről], nem láthatja az Isten országát.” (Jn 3:7, 3) – *Krisztus példázatai*, 48. o.

Október 25., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. köt., „Menjetek a fügefa alá!” című alfejezet (414–415. o.).